

Statutair ABVV-congres

2 en 3 juni

Actualiteitsmotie: Neen aan extreemrechts

De laatste jaren is extreemrechts zowat overal in opmars.

Nooit was, sinds de Tweede Wereldoorlog, het gevaar dat deze moorddadige, racistische, vrouwonvriendelijke en antisociale ideologie uitdraagt, zo groot als vandaag.

Er is een electoraal gevaar, denken we maar aan het succes van Marine Le Pen bij de Franse presidentsverkiezingen eind april. Gelukkig was dit niet voldoende om Marine Le Pen tot president van de Franse republiek uit te roepen – maar er was wel een hoge verkiezingscore alsook een verspreiding van haar ideeën in de media. Deze evolutie werd ook gekenmerkt door talrijke gewelddaden tegen tegenstanders van extreemrechts, onder andere tegen stakende studenten en syndicalisten !

Geweld waarmee enkele maanden geleden de CGIL in Italië al te maken kreeg !

Het kan niet vaak genoeg herhaald worden: syndicalisten zijn altijd bij de eerste doelwitten van extreemrechts. De zwarthemden van Mussolini werden eerst ingezet om de stakingsbewegingen van de arbeiders en de bezettingen van landbouwgronden door landloze boeren te breken. Overal waar extreemrechts aan de macht komt, worden de tussenliggende instanties aangevallen en afgebroken – vooral die welke een tegenmacht vormen. In België betekende de bezetting ook de ontbinding van de vakbonden en de oprichting van de Unie van Hand- en Geestesarbeiders, afgekort UHGA, een corporatistische en collaborationistische structuur.

De strijd tegen extreemrechts en het fascisme begint met het **in herinnering brengen van weerwerk**, het decoderen van extreemrechts. In die zin staat het ABVV volledig achter de oproep van de **8 mei**-coalitie om van deze datum opnieuw een feestdag te maken. In West-Europa is dit de officiële datum van het einde van de Tweede Wereldoorlog. In Oost-Europa is dit 9 mei en in de Verenigde Staten is het 2 september - na de capitulatie van Japan. Ook andere historische feiten, zullen we blijven in herinnering brengen, zoals de ABVV-militanten Pot en Grijp die in 1936 werden vermoord door fascistena in Antwerpen. De syndicale weerstand tegen het fascisme lag – zoals vaak het geval is – ook hier aan de basis van verdere sociale vooruitgang, in dit geval de eerste week betaalde vakantie.

De strijd tegen extreemrechts moet **gelijkgezinden samenbrengen**. In dit opzicht verwijzen we naar het voorbeeld van VISA (Vigilance et Initiatives Syndicales Antifascistes) in Frankrijk – waarbij meerdere vakbondsorganisaties betrokken zijn. We blijven ook strijden tegen de normalisering van het extreemrechtse discours.

De strijd tegen extreemrechts houdt in dat we extreemrechts **blijven ontmaskeren**, ook al probeert ze een 'sociaal gelaat' op te zetten. Want extreemrechts is tegen de werknemers en tegen de vakbonden, de vertegenwoordigers van de werknemers. Dat bewijst ze elke dag, ook in de parlementen.

De strijd tegen extreemrechts is ook een politieke strijd. Het **cordon sanitaire** blijft nodig. Racistische partijen mogen nooit deelnemen aan het beleid, op geen enkel niveau. Alle progressieve politieke partijen en bewegingen moeten een alternatief bieden via een sterk sociaal beleid dat niemand achterlaat. Democratische partijen mogen niet in de verleiding komen om elementen van hun discours over te nemen in de hoop hiermee stemmen te recupereren. De opkomstplicht bij verkiezingen moet onverkort gehandhaafd blijven, zodat het beleid met alle lagen in de bevolking moet rekening blijven houden.

De strijd tegen extreemrechts vereist in de eerste plaats van **een syndicale organisatie dat die voortdurend tegenmacht uitoefent**, haar afgevaardigden opleidt en politiek vormt, eisen stelt en strijdt voor de verbetering van het dagelijkse leven van alle werknemers – met of zonder baan. Via onze eisen voor een verhoging van het minimumloon, voor sterke en kwalitatieve openbare diensten, voor de opheffing van het keurslijf van de wet van 96, voor betere arbeidsomstandigheden overal...tonen we aan dat er sociale alternatieven zijn, waarbij iedereen erop vooruit kan gaan. We zeggen neen aan racisme, xenofobie en seksisme. We komen op voor meer diversiteit op de werkvloer en we nemen ten volle deel aan de antifascistische strijd.

Deze strijd tegen extreemrechts is des te noodzakelijker in België nu de verkiezingen van 2024 naderbij komen. Verkiezingen om alle machtsniveaus, van lokaal tot Europees, te vernieuwen. Maar met een contrasterende situatie: in Franstalig België zal het erom gaan de uitzondering te bewaren, namelijk de afwezigheid van gekozen vertegenwoordigers van extreemrechts (op enkele zeldzame gemeenteraadsleden na). In Vlaanderen zal het erop aankomen om de opmars van extreemrechts af te blokken en terug te dringen.

2024 wordt vandaag al voorbereid.

Om een super zwarte zondag te vermijden, moeten we vanaf nu, meer bepaald in onze syndicale organisatie, verder werken aan een coherente, meervoudige campagne tegen extreemrechts en tegen het fascisme.

De intergewestelijken, die onder meer het bewegingswerk en het vormingswerk organiseren, zullen – rekening houdend met de realiteiten op hun terrein – de komende maanden samen met het federaal ABVV deze strategieën verder uitwerken en uitdragen.

No Pasarán